

РЕШЕНИЕ

№ 39386

гр. София, 26.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **782** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП).
Образувано е по жалба В. Ц. С. от [населено място] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM -1448751, 229з-57/11.01.2025 г., издадена от Н. А. Л. – командир на отделение към 05 РУ-СДВР, с която на жалбоподателя, на основание чл. 22 от ЗАНН, вр. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДВП е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца и е отнето СУМПС №[ЕИК].
Оспорващият твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, издаден в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, като са развити в тази връзка подробни доводи в жалбата. Моли се съда да постанови решение, с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.
В хода на съдебното производство жалбоподателят - редовно призован, не се явява и не се представлява. Към депозирано по делото заявление от 29.10.2025 г. представя Постановление за прекратяване на наказателното производство от 02.10.2025 г., с което е прекратено наказателно производство по пр. пр. № 2240 от 2025 г. по описа на СРП, бързо производство № 73/2025 г. по описа на 05РУ-СДВР, образувано за престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК. Претендира разноски съгласно списък по чл. 80 от ГПК (л. 13).
Ответникът – Н. А. Л. – командир на отделение към 05 РУ-СДВР, редовно призован, не се явява лично и не изпраща представител. Ангажира писмено становище по съществува на спора (л. 223 и сл.) и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в случай, че бъде

поискано такова над минимално определения размер в Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа, като се отчете и решението на СЕС по дело С-438/2022 г. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство заповед, на основание чл. 22 от ЗАНН, вр. чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН серия GA № 1155227, че на 11.01.2025 г., около 15 и 55 ч., в [населено място], по [улица]с посока от пл. С. гара към [улица]водачът В. С. управлява лек автомобил Сеат А. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Бранд трейд“ ЕООД, ЕИК –[ЕИК], като на кръстовището на [улица]и [улица]с посока от пл. С. гара към [улица]пътната лента за задължителен ляв завой, същият продължава движението си направо към [улица].

На водача е извършена проверка на [улица]срещу номер 108 с техническо средство – DRUG TEST 5000 с № ARRM - 0035, с проба № 0036042, направена в 16.16 ч. на 11.01.2025 г., която реагира положително на кокаин, като му е издаден талон за медицинско изследване № 0179666 за ВМА.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща следните нарушения: 1. На чл. 6, т. 1 – не съобразява поведението си с пътната маркировка; т. 2 - нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Срещу така издадения АУАН от страна на водача на МПС не е депозирано възражение.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства е приета представената от ответника административната преписка, както и допълнително представените по разпореждане на съда документи, включително постановление за прекратяване на наказателно производство от 02.10.2025 г., с което е прекратено наказателно производство по пр. пр. № 2240 от 2025 г. по описа на СРП, бързо производство № 73/2025 г. по описа на 05РУ-СДВР, образувано за престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК.

По делото на 03.11.2025 г. с писмо на зам.-началника на ВМА по диагностично - лечебната дейност (л. 232) е представена съдебна химико-токсикологична експертиза с рег. № И-7911 от 14.08.2025 г. по ДП № 229-зmk-73/2025 г. по описа на 05 РУ-СДВР, извършена във връзка предоставения на жалбоподателя талон за медицинско изследване. От заключението на същата е видно, че в следствие на представена проба кръв от В. С. не е установено наличие на наркотични вещества. От извършените изследвания на предоставената проба урина е установено присъствие на метаболити на кокаин /бензоилекгонин, метилекгонин/; присъствие на лекарствено вещество – ксилومتазолин.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което същата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-

производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Разпоредбата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване, на която и да е от тях, дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта.

Процесната заповед е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. Сеат А. с рег. [рег.номер на МПС] – В. С., е управлявал в [населено място] под въздействието на наркотични вещества /кокаин/, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

В случая, съдът намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с целта на закона.

С оглед законовата регламентация на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП (цитирана по-горе) следва, че задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорвания ПАМ – е управлението на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.) Наредба № 1 от 19.07.2017 г. Съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата при

извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни анализи – с тест. Установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а употребата на наркотични вещества или техни анализи – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста (чл. 3а от Наредбата). При съставянето на акт за установяване на административно нарушение за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни анализи контролният орган попълва и талон за изследване (чл. 6, ал. 4). В талона се отразява изборът на лицето дали установяването на концентрацията на наркотични вещества да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване.

По силата на чл. 142, ал. 1 АПК законосъобразността на заповедта за прилагане на ПАМ се преценява към момента на издаването ѝ, като се съобразят конкретните обстоятелства по случая. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая показанията на техническото средство са били оспорени от В. С. и е дадена кръвна проба и урина за химическо изследване.

Извършената съдебна химикотоксикохимична експертиза с рег. № И-7911 от 14.08.2025 г. по ДП № 229-зmk-73/2025 г. по описа на 05 РУ-СДВР, не е установила наличие на наркотични/упойващи вещества и психоактивни медикаменти при изследване на предоставената от оспорващия кръвна проба. В тази връзка настоящият състав обръща внимание, че при наличие на кръвна проба /биологична проба/ законът предвижда именно резултатите от нея да са определящи - А. чл. 171, ал. 1, т. 1 б. „б“, посл. изр. ЗДвП. Съгласно чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни анализи се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. При липса на проба урина изследването се извършва само с пробата кръв

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят С., като водач е управлявал МПС. Не се установява обаче последният да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, така както е прието от страна на административния орган. Действително същият е бил тестван с техническо средство DRUG TEST с отчетен положителен резултат за наличие на наркотично вещество – кокаин, но с оглед издадения на жалбоподателя талон за медицинско изследване, същият е посетил медицинско заведение в рамките на указаното време и е предоставил биологичен материал за изследване. От заключението на химикотоксикологичната експертиза с рег. № И-7911 от 14.08.2025 г. по ДП № 229-зmk-73/2025 г. по описа на 05 РУ-СДВР е видно, че в представената за изследване кръвна проба на В. С. не е установено наличие на наркотични вещества – отрицателен резултат за наличие на наркотични вещества.

Действително, химико-токсикологичната експертиза е установила кокаин в пробата урина на жалбоподателя, но както се каза по-горе определяща за отговорността по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е кръвната проба, която в случая не е отчела наркотични вещества. Това следва, както от изречение 2 на цитираната разпоредба от ЗДвП, така и от изричната регламентация в чл. 23, ал. 1

от Наредба № 1 от 19.07.2017 г.

В тежест на органа, издал оспорения акт е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване.

При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т. 1, буква „б“ от ЗДвП административният орган е задължен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП, но след като се запознае и анализира прецизно всички доказателства в административното производство и да посочи действителното фактическо и правно основание. В конкретния случай това не е сторено, а фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя е оборено, поради което оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон и следва да бъде отменена.

По разноските по производството:

При този изход на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски за внесена държавна такса и за платен адвокатски хонорар. В случая е договорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева. При съобразяване на актуалната съдебна практика относно приетото с Решение от 25.01.2024 г. на СЕС по дело С-438/2022 г. настоящият съдебен състав намира възражението за прекомерност, направено от процесуалния представител на ответната страна, за основателно – заплатеният размер на адвокатско възнаграждение от 1000 лева съобразно разписаното в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. предвид фактическата и правна сложност на делото-решено само въз основа на писмени доказателства и броя на проведените съдебни заседания - 3 /като адв. М. се е явил само в едно с.з. на 17.06.2025 г./, се явява прекомерен и следва да бъде намален на 500 лева, който размер съдът счита за справедлив.

По тези съображения в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски за държавна такса - 10 лева и 500 лева – адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 1448751, 229з-57/11.01.2025 г., издадена от Н. А. Л. – командир на отделение към 05 РУ-СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Ц. С. с ЕГН - [ЕГН], разноски по делото в общ размер на 510 /петстотин и десет/ лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: